

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

כו.

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ע א"ע ע"ז ס' ע"פ
יא ב'ב'ג':
קב ג מיי פ"ח מהל'
א"כ הלכה כו טור
ש"ע ס' ע"פ י'
קד ד מיי שם הל' ט'
טו"ע ס' ע"פ ח':
קה ה מיי פ"ח מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כו ס' ע"פ קמ'
טו"ע י"ד ס' קטע ע"פ
י':
קו ז ה ט מיי פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו ס' ע"פ ט'
א"כ ס' ע"פ י':
קז י ב מיי פ"ח מהל'
אבות והנאה הלכה
כ':

תוספות ר"ד

ופסקי לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגבני אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
המליכות נתלו דרך
המליכות להפקיד טפס
ונשיהם ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
הלי' בחוקיה דהוא רביה
דר' יוחנן: עיר שכבשה
כרכום. פי' חיל הצרים
עליה. מצור תרגומו כרכום
כל כהנות שבתפסו סולד'
לבעליהן פי' דבחוקת
שבעלו קיימו גונסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא בעברו אפילו
עבר אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
עצמה ולא האשה להעיד על
עצמה ולא לבעל להעיד
על אשתו ורמיהו ברלשת
נכנסה לעיר. פי' חיל
נזקק א"כ ע"ש שפחשים
את כל המטמוניות תרגום
יחפש ובלש בומן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול ולא דיצרא
דעבירה תקף מין נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקי'
אמר כאן בכרכום של
אזתה מלכות אינן יראים
יש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמא] יבוא
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידי ב"א אר"י ב"א
אם יש שם מחבוא א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
א' מתן מהו. מי אמרינן
כל חזא וחזא היינו האי
א"ר לא אמרינן ולא

באן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושבו צטח לפי שאין
אחרת ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול לכל בלשם של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצאו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ט וכן מוכח בירושלמי ופרקי כרכום של אותה מלכות אי אפשר
לדל ערקא חדא מינייהו והוא לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא
דשצביה הקילו כדאמרינן בסמוך אס
יש מחבוא אחת מלכת על כל הכהנות
כולן אע"ג דמספקא לן בלינה מחזקת
אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם
לא ודאי נחצתא אכל הכא ודאי ערקא
ולפי' הקונטרס קשה טובא חדא
דפרין נתלי לחומרא וגבי מחבוא
תלינן לקולא ועוד דמה מתרין דמהדר
למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא
קמי בלשם שנכנסה לעיר ועוד
כיון דלשהיא דע"ז פריך הוה ליה
למימר אי אפשר לדל ערק חד
מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש
טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית
ליה טעמא לפי שאין כרכום של אותה
מלכות רואה להשחית את בני העיר
[ועוד ואי שנה שעת מלחמה משעת
שלום] ואי לישצ לפי שרית הקונטרס
דרבי יצחק בן אלעזר לא אחי לשנוי
מתני' אהיה דע"ז אלא אית ליה
שינויא דרב מרי ומתניתין דהתם נמי
בכרכום של מלכות אחרת ולא בא
אלא לפרושי מתניתין וכן משמע
דפרק בתרא דע"ז (דף ע"ב). דפרין
התם מתניתין דהכא אמתניתין
דבלשת ולא מייתי התם דרבי יצחק:
והלך באחד מהם ועשה שהרות.
להכי נקט ועשה טהרות
ללענין האדם אלו מוקיים שיהא
לעצול ולהיות פן יצואו ליה טומאה
ודאי אס יגעו שניהם כזכר אחד
לכן אומר להו זילו טבילו דהא נהרא
קיימינו ועוד דמשום דבעי למתני
א' סיפא הוה ועבל טבור דקני בשי
ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס
קיימות הראשונים אלו ואלו מליות
ואס לא טהר צינתים הראשונות
מליות והשניות ישרושי':

ואם נשא זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו שהורות. לא
שיאכל אדם אחד דלס כן ויכל
ודאי טומאה חמיי אמרינן צבעות
דפ"ד (דף י"ט). הלך בראשון ולא
נכנס בשני ונכנס חייב דטמא הוא
ממה נפשך: **בבא** לישאל ע"יו
וע"ה חבור. אין לפרש שכל לישאל
צבת אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן דצאו לישאל שניהם
צבת אחת אלא חמיי ששאל על ענמו
וטהרו ואס"כ כל לישאל על חבירו
דמר מדמי ליה לצבת אחת כיון ששאל
על שניהם צבעת אחד ומר מדמי
ליה ליה אחר זה כיון שטיהרוהו קודם
והכא נמי כיון דשרו לכולהו כבת
אחת דמי אף על פי שאין צל לפנינו
אלא על אחת מיי' הדין דרבי ידוע לכל
שהרבה כהנות מיי' והוי כלינו צל לישאל
על כולם צבת אחת והכא מודו כ"ע
וצתם דמך צקונטרס לפרש כר' יוסי:

הורגה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדת הרי היא של עובדי
כוכבים צדיניהם משום הכי צענין עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחשבה. דלינה נחלטת להם לא צענין עדים הואיל ועל ידי ממון
הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא**. לא מתני לה להא דרב שמואל בר
רב יצחק אפירוסא דמתניתין בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין
וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל
חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: **הני נשי**
דגבני. שבעליהן ניתנין ודרך המלכות
להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דונאי**.
רולא היה ולעזר שמו כדאמרינן
בפ' עגלה ערופה (טו"ט מ.). אכל נשי
דגבני הגונבים ממון לא מפקרי:
מתני' כרכום. מלור מתרגמינן
כרכומא (דכ"ר ס'). פסולות.
אסורות לבעליהן דלשת כהן אסורה
בזונם: **גב' בלשם**. חיל. על שם
שמתפסים כל המטמונים: **לבעול**
יש פנאי. דתקיף להו ירשיהו: **רבי**
יצחק בן אלעזר אמר. אף צבעילה
פעמים שהן מותרות: **כרכום של**
אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את
בני העיר וכדכונש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד:
משמרות. מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בלשני
העיר: **דמהדר למתא כו'**. שמו
קבצות העיר שלשלות צרול ששימעו
קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים
ואוחים זועקין: **וגוואל**. מקלות
וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא**
ליה מידי. לא חייש למיעקף איניש
יחידה ולבעול הואיל ואין הדבר
הפקר: **ומאי שנה משני צבילין**.
דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שריני כי הדדי: **אחד טמא**. שיש
בו קבצות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אצחו הטמא אכל כן ממוקיים
באלה מהן: **ועשה טהרות**. נגע
צטהרות: **טהורים**. דכל חד כי
אחי לקמן תלינן ליה למימר צטהור
הלך דהוה ליה ספק טומאה צר"ה
וספיקו טהור: **טמאין**. דהיינו נימא
להו טהורים אחת חד מינייהו ודאי
צטמא אלו: **צבת אחת**. צבו
לשאל צבת אחת: **הכא נמי כו'**
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

(א) [ועינין סה' ושי"ן].
(ב) עדין פ"ח מ"ב א' ע"ז
ע"ה. (ד) [ועינין אמת
כרכום בק"ו]. (ה) ע"ז
ע: שבת מה' מה' י'
(ו) טהרות פי"ה מ"ה
פסחים י'. (ז) [ועינין מו'].
(ח) [למימא סיפא כרישא
כ"ל. מהרש"א]. (ט) [וע"ע
מ"ס פסחים י' ד"ה הלך].

גלוין הש"ס
רש"י ד"ה בלשת וכו'
שם פשוט. פי' צפסוק
ויחפש צהא"ת מ"ד
המרגום ובלש:

הגהות הב"ח
(א) גב' מון הני נשי
דגבני: (ב) גב' בלשם
(ע"ק) מו"מ. וי"ב ס"א
עקר וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י
כל כהנות שצבעו.
בתוכה שפסולות
לבעליהן. דלשת כהן
אסורה אף בזונם, אכל
אשת ישראל לא ע"ז (ע"ה).
בלשת. חילות גייס הצבא
לעיר. על שם שמתפסים
ובלשית את העיר קרי לה
בלשם (שבת א"ה). על שם
שמתפסים וחותרים קרי
להו בלשם כדמתרגמינן
ויחפש ובלש (ע"ז ע"ה)
שמתפסת חיל שמתפסין
ויחזין (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אזתה מלכות (שבת א"ה).
לנסך אין פנאי. קבר
הניסוך לא תקף ליה
ועודין צמלמיה (ע"ז
ע"ה). אחד טמא. קבר
מוטל בו להטו וממלא את
כולו ואין עובד בו שלל
יחלה (פסחים י'). ועשה
טהרות. נגע צטהרות.
אחר כך (ש"ס). ובא חבירו
והלך בשני. ויענין ס'
שצבילין שאלך זה לא הלך
זה. דהשתא ודאי אחד מן
טמא (ש"ס). אם נשאל זה
בפני עצמו. אס נשאלו
כל אחד לחסם ספקו בפני
ענמו, טהור, ואס צלו צבת
אחת. הואיל ובהוראה אחת
יש לו למר טמאין לומר
טהור, אי אפשר למר
למן טהורים אחת. שהרי
האחד ודאי טמא (ש"ס).

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואל ואווא
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני בגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואל ואווא אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר
אשיאן האם יש שם מחבוא אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרינן ומאי שנה משני שביבלין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה שהרות ובא חבירו והלך בשני ועשה שהרות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו מהו זה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבב
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה מי יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי